

Cena Numeru 3 centy w Krakowie, Podgórzu i na prowincyi.

PRENUMERATA

miesięczna w Krakowie 1 K. 50 h. (już z dostawą do domu) na prowincyi z przesyłką pocztową 1 Kor. 50 hal. — Prenomeryta za granicę 1 mk. 50 f. 2 fr. 1 rs. POJEDYNCZE EGZEMPLARZE NABYWAĆ MOŻNA WE WSZYSTKICH AGENCYACH PISM I NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH.

NOWINY

Dziennik niezawisły demokratyczny illustrowany.

OGŁOSZENIA

za wiersz petitu 16 hal. za każdy następny rat 12 hal. Drobnie ogłoszenia po 4 halerze od wyrazu minimum 50 hal. Nadane za wiersz petitowy 50 hal. spody na każdej stronie po 3 Kor. — Złotniczerki 20 Kor. za tydzień. Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. Japozya. Administracja „NOWINY”: Rynek gł. L. 8, otwarte od 9—1 w południe i od 3—3 popołudniu.

Na Łwów Skład i Ekspedycja: Agencya Sokolowskiego, Pasaż Hausmana L. 2.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, Rynek gł. L. 8, Tel. 627. Redaktor przyjmuje od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowin” w drukarni Rynek gł. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY: LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 627) od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze Rynek gł. L. 8, i p. Rękopisów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Kochany, ale głupi towarzyszu!

(List do socjalistycznego „męsa zaufania”).

Widziałem onegdaj późnym wieczorem z okna swojego mieszkania, jak zapamiętałe zdzieraliś z muru plakaty „Nowin”. Zażalowałem erazu, że mieszkanie moje nie leży na parterze, bo byłbym może zdążył przybyć ciężko przy robocie i pociążyć, że nie żyjesz jeszcze w czerwonym „państwie przysięgłym” i że „porządek stary” jeszcze nie myśli się walić... Ponieważ jednak dokonałeś dzieła, zanim zdolałem zejść z drugiego piętra, przeto pospieszając na krótkiej przyjeżdżającej pociągowej z tobą są pośrednictwem dzielnika. A mam do tego tem większą ochotę, że po owej manifestacji plakatowej muszę uważać cię za należącego „niawidomono” — i nie wątpię, że wszelkie gorąco udział w „czerwonej niedzieli”. Kiedy do towarzysza będą podobno po przedmiotach Krakowa dobrać się energicznie do kalety robotników celem podpreparowania funduszu chwytającego się „Naprodu”. Przepuszczam też, że będziesz dziś na specjalnym zgrupowaniu w Ujeżdżalni potężnie hańbował „Nowinom”, bo biedny „Naprodu” od dawna stara się pomysł grom, luda głębie skierować przeciw tamu pismu. Wszakże „Naprodu” od kilku dni niemal codziennie biega towarzyszy, aby w ową niedzielę potężny plakat z poświęceniem, mianowicie: aby z okazji latania słońca czerwonej gazetki krolli także kurty „Nowinom” i „wyrzucił” to okładne, burzożyskie pismo” z domów robotniczych! Spędzawam się, mój kochany, w pysku szawdy mowy, niawidomono człowieka, że czynisz wszystko, co w twojej mocy, aby „Nowiny” skutecznie zrekłanować tam, gdzie jeszcze same nie dotarły, a administracya nasza twórcą staraniem ze swej strony dopomóż.

Przywódcy twój, aby na ty przysiężę, wedręwką agitacyjną uzyskać się w szasz argumentów, ustrzegając a wielkie zgrupowanie Indowie! Czyżby cię uwalniał jeszcze za niedość nawiadomionego?

Dalbóg, krywdzaw cię, kochany towarzyszu! Ty jesteś prawowiernym, wypróbowanym członkiem partji. Daszycy jest dla ciebie napisano, Haecker kardynalem w partjiu „Jedynostwa chorągwi Moskio Sami Reinkant ministrantem przy obrzędach partyjnych... O, ty jesteś „niawidomony” już tak dalece, że nie czytasz nie prócz „Naprodu”, a całą swą wiedzę czerpiasz z wydawnictw „Latarni”. A że dobre robisz, to widząc z tego, że przywódcy cię cenią; gdybyś inaczej postępował, przytyłby na cie krzywo. Bo twój przywódcy gardziąc wprawdzie przeciw cenzurze politycznej, nie sąm i jeszcze ostrożniej partyjną wykonując cenzurę, niepodporządkując, abyś sprawach społecznych i ekonomicznych informował się w innych źródeł, jak tylko z ortodoksyjnie socjalistycznych. Cenzura socjalistyczna, mój pocelwy towarzyszu, jest jeszcze ciśniejszą od policyjnej; twój przywódcy cawując nam twój czerwoną prawomównością bacniej od prokuratorów! Balancując twój umysł najakami czerwonego państwa przytoczył”, odwołując od ciebie wszelkie krytyczne poglądy. Więc ty, pocelwy towarzyszu, wierzysz jeszcze, jak w ewangelie, w Marksa (któregoście zresztą ani ty, ani twój przywódcy nie czytali); więc tobie jeszcze się zdaje, że teoria nadwartości jest prawdą, że proletaryzacja społeczeństwa dokonuje się fatalnie w tempie przepowiedzianem przez Marksa; ty wierzysz, jak temu lat piętnaście wierzyli towarzysze herberty, że lada dzień przyjdzie wielki „Kład-dzielski”, który podobny jest kapitalistycznoburzożyskiemu porządkowi rzeczy — unnie własność prywatną i ugruntuje państwo socyalne a p. Daszycyński i Haeckerem na ciele... Kochany, ale głupi towarzyszu! Gdyby twój przywódcy dball zreczywiście o prawdziwe twoje niawidomono, nie kazaliby ci przysięgać na słowa niedowierzonych Haeckerów, ani nazyłby cię samowolnie i krytycznie myślicie. Obnażyłby cię z poglądami, gruntemi swawaląciami teoryi Marksa; poinformowałby cię, że proces proletaryzacji społeczeństwa (t. j. zupełnego zubożenia og-

in przy równoczesnem wzbogaceniu się kilku potężnych kapitalistów) nie dokonywa się wcale według przepowiedni urzędowych proroków socjalistycznej partji; i wreszcie pozwoliłby ci dowieść się, że obtrzymali wiążkość unowoczonego świata męsa zaufania, na jakich socjaliści obchylają oprócz swojej partji, przelocli szczerze niezgodna a naturę człowieka. Tępy to się w pierwszy rządzie uniesienia własności, której sobie człowiek nigdy nie da odebrać, do której każdy zapobiegliwy pracownik dąży.

Zapytaj się, kochany ale głupi towarzyszu, agituujący za „Naprodu” o csem marzy tem prządny robotnik i jego żona, od których chcesz wyindzić szeptko zapracowany grosz na pnumerację „Naprodu”? Zapytaj ich, czy nie byłbyś szczerzy, posiadając mały domek z ogródkiem i z kawałkiem pola? Pytaj, a przekonasz się, że każdy prządny robotnik taki tywi ideal. Jakżeż go więc śmieś swąd socjalista, jakżeś weń możesz wmawiać dążeń do uniesienia indywidualnej własności?

Nie, mój kochany towarzyszu, pracowicie, zapobiegliwie, energicznie, myślące jednostki między wami nie są socjalistami w tem znaczeniu, jak to „Naprodu” pomija! Oni są adrieczo są antysocjalistami! — Jeżeli jednak mimo to należą do partji, jeżeli głoszą na Daszycyńskiego i chodzą w czerwonych krawatkach, to czynią to w celu protestu i opozycji przeciw dalszemu wadliwym urządzeniom społecznym i w chęci poprawienia swego bytu, chęci bardziej słusznej i kulturalnej. Widząc niesprawiedliwy podział dóbr w społeczeństwie, widząc, że jedni jeżdżą powozami w cetero konia, a drudzy nierz dzieciom swoim do usz usęgo wioły nie mają, że jedni deleżają miliony, drudzy zaś w rasie choroby i starości posiadają bez żadnego zapotrzenia, robotnicy garzą się do tej partji, która najkrzykliwiej, najradzykalniej, najprędzej obiecuje zaprowadzić raj na ziemi... Chęć poprawy swego bytu i potrzeba opozycji przeciw nadużyciom podlega ludzi do partji socjalistycznej. W tem znaczeniu każdy rozumny człowiek jest socjalista, ale tylko w tem znaczeniu! Więc gdy chodzisz o reformy, nierz możemy się spotkać na jednej drodze...

Alle żaden rozsądny i opanowany człowiek nie będzie socjalistą z rozumienia „Naprodu”. Dążenie do reform a prowadzów socjalistycznych wyraża się w perfidnie krzykaczo i w marzyczo, „potęgę” pragnąc osiągnąć środkami najchłodniej z jego rodzaju: krwawym obłądnie nienawici klasowej, bezmyślnem a zjadłem szereżeniem zarazy niewiarę, brutalnem podkopkiwaniem partyjcznych uczuć... Nie mam oczywiście zamiaru powtarzać tu tylko niektóre już wypowiedziane argumentów, wykazujących przeswroćność doktryny i chyłde taktyki socjalizmu naszego. Chodziło mi tylko o to, aby przecie dać ci trochę tematu do rozważy na „czerwony niedzieli”. Pamiętaj, że, niawidomony przez „Naprodu” towarzyszu! Ta agitacya ostatnie widnie przeciw twojemu „Naprodu” się obróci, bo nie chęty przycykniesz się wreszcie do zreczywiście niawidomienia mas ludności. Dziś jątręcy ja, i niejednego szeptko myślącego pocelwca do szczeru ogapiasz i sawchirasz, ale lepszym jednostkom otwierają się rzycho ochy na twój nieuczynną robotę. Urządź więc ochęcie „czerwoną niedzielę”! Ale radzę, abyś niawidomono Moskio-wi Samiele Chworzym nie kasal sobie szanado pomagać! Nadmiar gorliwości szkodzi! L. Sz.

Przy każdym zakupie pytajmy sprzedawcę o pochodzenie towaru! Tylko tym sposobem zdołamy kupców skłonić do bojkotowania prusactwa!

„Szczur hotelowy”. (Patrz „Ze świata”).

Koła pruski w Wiedniu.

Dziś w samku cesarskim Schoenbrunnu pod Wiedniem, cesarz Wilhelm II. na czele gromady królów, książąt i książętek Resesy niemieckiej, szły gratulowały cesarowi Franciszkowi Josefowi — i wygłosił szczerze jedną ze swych napieczonych pompatycznych mów. Władca Resesy niemieckiej składa szczerze wam monarce austriackiemu jubileuszowy hołd. Hołd pruski... Niektóre dzienniki nasze, pisząc o tej dworskiej uroczystości, popadły w sentymentalny nastrój. Ubolewają nad tem, że szczerze monarcha został potępką szumony do przyjęcia takiego hołdu, który boleśnie w nim musi obudzić reminiscencye, przypominające dawne narodne stanowisko Austrii w gronie państw Resesy, następnie krawną kłękę Sadowy i tryumf pruski... Sentymentalizm jego nie potrzebny! Sferę dywersyjny dyplomatyce mają dość sposobów, aby zapożyczyć nie miłym wyłotom. Jeżeli więc nad Danugiem odebrde się zjazd książęcych gratulantów niemieckich in gremio, to nie potrzebujemy sięgania sroawo się ewentalności przyrzych wspomnień, jakie hołd taki na dworze wywołuje. Sadowa już dawno pozostała w niepamięć! Po Sadowie zostało trójprzymierze — i Austrija została najwierniejszym sojusznikiem Prus, a nie tylko sojusznikiem ale nierz formalnie służy Prus. — Rosłone zjady, wizyty i rewizyty utrwały ten dyplomatyce wojskowy stosunek, miły tylko Niemcom, a nienawistny większości ludów Austrii. Trójprzymierze istnieje po dziś dzień — i w danym razie musiałoby Austrija kasztany z ognia za Prusy wyciągnąć. Nie bądźmy więc sentymentalni w ocenie takiego faktu dworsko-dyplomatyce, jakim jest dalszy hołd pruski w Wiedniu. Nie Prusy Austrii, ale Austria Prusom hołduje!

Racjonalne wzgardzi z powodu wizyty książętki niemieckich zamieszczęczie czełkie „Narodni Listy”. Jeżeli ta wizyta ma być jedynie manifestacya obcych władców w uroczystościach jubileuszowych i jeżeli obronarzy się jednina do złożenia życzeń cesarowi Austro-Węgry, nie można uważać jej za niewłaściwą. Inaczej przedstawiałaby się sprawa, gdyby miała to być manifestacya niemie-

kich książętki dla niemieckiego cesarza Austrii. W takim razie należałoby stanowczo przeciwko temu zaprotęstować, gdyż Austrija nie jest państwem niemieckim. Pismo to przypomniało dalej obecne rosterki narodowościowe w Austrii i los Polaków w zabiorze pruskim.

Jubileuszowa recepcya odbyła się w Schoenbrunn. Wiedeń jest cały bogato nakoronowany, nakoronowani są też wszystkie dworce, ktorzy przybywają kalgętki niemieckiej — Już wczoraj przybył król Wirtembergski, książę regent Luitpold Bawarski, Fryderyk Badaefski, Oldenburgski etc. Cesarz Franciszek Josef udaje się we czwartek o 10-tej godz. rano na dworzec w Meidling, gdzie nastąpi pierwsze spotkanie z niemiecką parą cesarską, przybywającą specjalnym pociągiem z Póli. Wiojako przy przejeździe monarchoz tworzyć będzie szpalor.

Telegramy z przemówieniami cesarza Wilhelma i cesarza Franciszka Josefa podajemy na str. 3.

Z KRAJU.

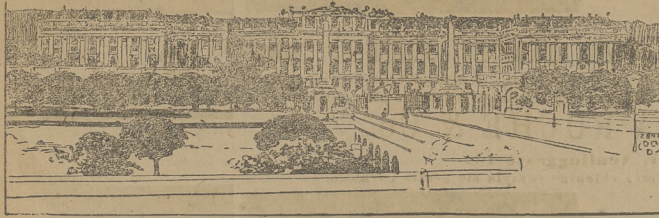
Herszt szajki wżanywaczy aresztowany?

Piszę nam z Fryzattin na Śląsku: Pod zarzutem włóczęgostwa aresztowany zostało to indywidualna, w którym władze dopatrzyły się podobieństwa z znakami wzmianki od półtora roku herszt szajki, która się w Krakowie dopiełsta szereg śmiełych włamań (między innymi wyłamała kasę w sklepie Dutkiewicz). Aresztowany wówczas kilku członków szajki przybyły z Krakowa, z których jeden Henryk Smulski zasądzony został we wrześniu 1906 na kilka lat więzienia. Główny herszt jednak Władek Inżynier alias Kowal udeki; faktycznie nazywa się on Dobrzański i jest z zawodu szwarzem. Zarządzone już jego dostawienie do Krakowa. O ile się okazało istytność aresztowanego we Fryzattin wiojaczki z owym Dobrzańskim, proces odbył się jeszcze w kalendarz czerwcowy. Ale zaszczerze należy, że poprzednio władze już dwukrotnie zawidy się w podobnych wypadkach, gdy również sądziły, że Dobrzańskiego mają w rękach.

Z Wieliczki. (Smutny wypadek). Przed kilku dniami wieczorem pędzący wózek przejechał p. Serafina, mieszającego obywatela, a gdy p. Serafin nie mógł się podnieść z ziemi, został jeszcze raz przeje-

na czas od 1-go Maja do 1-go Października br. został przeniesiony na ulicę Szewską 20 przy magazynie orientalnym.

Pałac cesarski w Schönbrunnie.

Hołd pruski w Wiedniu.

(Telegramy „Novin”).

Wiedeń. O godzinie pół do 10-tej rano przybył specjalny pociąg z cesarzem Wilhelmem, cesarową niemiecką i ks. Augustem Wilhelmem i księżniczką Wiktorją Ludwiką z Polii do stacji w Meidling. Na stację tą przybył także cesarz Franciszek Józef, który wsiadł do wagonu cesarza Wilhelma i jechał razem z nim, do stacji w Penzing w Wiedniu, gdzie nastąpiło uroczyste powitanie. Na dworcu ujawnili się wszyscy bawiarzy w Wiedniu arcyksiążęta i księżniczki, przedstawiciele władz, swiły przybyłych tutaj księżąt niemieckich, oraz burmistrz miasta dr. Lueger. Pierwszy wyświł z wagonu cesarz Franciszek Józef, następnie wysiadł cesarz Wilhelm. Cesarz Wilhelm powitał arcyksiążęta; następnie tron arcyksięcia Franciszka Ferdynanda powitał cesarz serdecznie i ucałował w.

Burmistrz miasta Wiednia, dr. Lueger wygłosił przemówienie, na które ces. Wilhelm odpowiedział: Przemówienie Luegera. Cześć się powołany do dania wyrazu radości Wiedeńczyków, że Wasza cesarska Mość odwiedziła miasto, które jest dla nas wielką radością. Z tymi wyrazami radości łączę serdecznego powitania i pozdrowienia od starego miasta cesarza Wiednia i jego mieszkańców.

Arcyksięcia Franciszka Ferdynanda powitał cesarz serdecznie i ucałował w. Cesarz Wilhelm odpowiedział: Dziękuję panu za żywe słowa powitania; w szczególności dziękuję za gorące apel, który pan, do ludności wyświł. Moje przybycie niechaj będzie dowodem nadzwyczajnego szacunku i czci, jaką ja i cesarzowa mamy dla Waszego cesarza i razem z nami cały naród niemiecki.

Wiedeń. Z dworca w Penzing udał się cesarz Wilhelm do namion pięknie udekorowanego, skąd po przedstawieniu świt i powitaniu się wszystkich przybyłych, udano się w powozie z ja Danonami do pałacu w Schoenbrunnie. W pierwszym powozie jechali obaj cesarze. Za nimi reszta panujących. Wojsko tworzyło szpalier aż do Schoenbrunna.

Przemówienia w Schoenbrunnie.

Wiedeń. O godz. 13-tej w południe odbyła się w Schoenbrunnie uroczystość złożenia cesarzowi

Francuskoemu Józefowi życzeń przez cesarza niemieckiego Wilhelma II i księżat niemieckich. Cesarz Wilhelm wygłosił następujące przemówienie:

Mowa cesarza Wilhelma. Najjaśniejszy Panie! Podniosłe rządzenie łaski Boga i Opatroności sjednoczyło nas w dniu dzisiejszym przy dostojnej Osobie Waszej Cesarskiej i Król. Ap. Mości. Lat sześćdziesiąt, dwa pokolenia ludzkie poświęciła W. C. i K. A. Mość dobru i szczęściu Swych ludów w gorliwosci, niezmąconej oddanym monarchii, która była i jest dla nas i dla świata wspaniałym i wielkim sadowoleniem mości odnowić serce Twoje, Najj. Panie, gdy za wszystkie strony poddani starają się odpać z pełną oddaniem wdzięcznością i miłością za monarchię, która jest ojcowiską Swemu z cześcią ukochanemu władcy. Ale nie tylko miliony własnych poddanych swracają się do ukochanego cesarza i króla w radośnym nastroju świętym; ale, także daleko poza granicami monarchii, skłania się świat z cześcią i podziwem przed cudowną postacią W. C. i K. A. Mości.

Widział tu, Najjaśniejszy Panie, trzy pokolenia księząt niemieckich, zabrane około siebie. Niema tu ani jednego, dla którego by W. C. i K. A. Mość nie była wrotem już wtedy, zanim on sam został powołany do wykonywania swego wysokiego urzędu. W. C. i K. A. Mość w sześćdziesięciu laty pracy stworzył wspaniały przykład, którym budować się będą dalsi i wspaniali następca z pokolenia na pokolenie.

Zatem pospieszyliśmy tu my, wierni przyjaciele i sprzymierzeńcy W. C. i K. A. Apost. Mości, a z nami Najjaśniejsza Pani, Cesarzowa i Królowa, moja małżonka, by dać świadectwo ożywiających nas serdecznych uczuć głębokiej przyjaźni i przywiązania dla Ciebie, Najjaśniejszy Panie. Za wzruszonym sercem składamy nasz hołd szlachetnemu władcy, wiernemu sprzymierzeńcowi, pełnej ości pokój i błagamy, aby Bóg zlewał na Jego głowę najszlachetniejszą błogosławieństwo.

Mowa cesarza Franciszka Józefa I. Cesarz Franciszek Józef odpowiedział: Wasza C. i K. Mość, wspólnie z J. K. Wysokością księciem regentem Bawarii, ich Królewskimi Mościami królami saskimi i wirtemberskimi, obe-

cznymi tu najdosłowniejszymi niemieckimi księzętami związkowymi i reprezentantem wolnych miast hanzeatyckich — powiększył pełną uprzejmość stanowienie złożenia osobiste życzeń z powodu sześćdziesięciolecia mych rządów. Ten objaw przyjaźni, tak mi nieziemnie drogiej, który należał będzie do najcenniejszych wspomnień mego życia, wzruszył moje serce jak najradosniej i prosi o przyjęcie wsi mojej najszlachetniej, głębokiej odczuć podzięk. Mogę w tym wyrazie uszczęśliwiającego miła akcie serdecznej żywej wdzięczności wyrazić protesty manifestację zasady monarchistycznej, której Niemcy zawdzięczają swą potęgę i wielkość. Także Austro-Węgier stał się w tej sprawie, a w wierności i w niezmiennej miłości mości ludów czerpałem zawsze nowa otuchę, by sprostać miym głębokim obowiązkom. Fakt, że danem mi jest dzisiaj widzieć około siebie zgromadzonych tak wielu księząt niemieckich, jest ponadto najwyraźniejszym potwierdzeniem świątego i nieuchwiałanego przymierza, istniejącego pomiędzy nami od prawie trzydziestu lat.

Dzień ten wspaniały mnie w radośnym oczekiwaniu, że przyniesie to, dające tylko do celów pokojowych, poparte takimi dążeniami innych mocarstw, spełni całkowicie swoje zadanie aż w najblajsz, przysłużąc. Błagam Opatroność, aby przez wszystkie czasy w swej łaskawej opiece miała Wasze cesarskie Mości i wszystkich księząt niemieckich i J. C. Mość cesarową i królową, której obecność głęboko mię wzruszyła i zobowiązała do gorzej wdzięczności.

ZE SWIATA

Szczur hotelowy? (Do ilustracji tytulowej). Parłakci polscy miał się w tych dniach pokonać. Niewiadomo wpadła jej w ręce niejaką Angela Condamine, kobieta przebudnej urody, stojąca na czele szeroko rozgłoszonej organizacji włamywaczy. Przyłapano ją w chwili dokonywania nadzwyczajnej śmiałości kradzieży hotelowej. Była to bowiem jedna z najniebezpieczniejszych złodziejek hotelowych, swanych w policyi, szczeram hotelowym.

Angela Condamine mieszkała w Paryżu, gdzie dzięki swojej urodzie i temu, że się przedstawiała jako hrabina Manuela lub hrabina Condamine, analizowała przystęp do pierwszorzędnych salonów arystokratycznych. Podczas przyjeźd oży jej śledej w tych salonach, gdzie są ukryte klejnoty lub pieniądze, które w stosownej chwili kradła. Polleya, która oddawna władała, co to za piaszek, nie mogła jej jednak przyłapać na gorącym miejscu, choć nie było jej tajemnym, że Condamine jest złodziejką hotelową. Wyjeżdżała ona do pierwszorzędnych miejsc kąpielowych i zawsze wreszcie obłądawa zdobyczą. Dzięki temu mogła mieć wspaniałe apartamenty w Paryżu, hecny służbę i t. d., podczas gdy mąż jej, z którym nie żyła, musiał się gdzieś w najcichszych hotelach.

W lutym br. Condamine znikła nagle z Paryża, rozgłosząc, że jedzie do swego choroj miasteczka staruszek, wkrótce jednak wyjechała na Riwierę, jako hrabina Montevo i rozbijała się po najdroższych hotelach w Cannes i Nicee. Sześć paręskiej polleyi, Hamard, wyśłał tedy za nią 2 najprytniejszych agentów. Przesł kilka dniami złodziejkę wpa-

ła w ich ręce. Ajend stanął w tym samym hotelu, gdzie i Condamine. Po północy onegdaj spozostregł, że Condamine wyszła cichutko ze swego pokoju, bez szaleńców otworzyła sąsiednie drzwi, wiodące do apartamentów bogatego małżeństwa amerykańskiego i weszła. W chwili, gdy zabrata ręczną torbę z klejnotami, ajend ją przyłapał. Złodziejka krzyknęła, ale o ucieczce nie można było myśleć. Miała ona na sobie czarne trykoty i filozofskie sandały na nogach. Arestowanie jej wywołało w Paryżu niesłychaną sensację. Ilustracja naszego przedstawia chwile jej ujęcia.

Dwa sny. Do sąsiada zjechał Samul Kats i wsiął pokój, w którym już mieskał inny gość, Herman Kalmer.

Przed spaniem Samul wyciąga całą upieczoną gęś i zabiera się do jedzenia. Herman dostał apetytu na gęś.

— Może ty miś, Samul, dasz kawatek od ty gęsi?

— Nie wypadało odmówić, a żal mi było dać. — Mnie się — mówi Samul — zdobył tak: ty chcesz kawatek gęsi, ja chce ty, skądka kawatek. My teraz nie będziemy się do gęsi, ale połozymy si spać, a kto będzie miał najładniejszego sen, ten jutro dostanie cały gęś.

Naszajtr obaj ze siebie śnią, doś wczesnie.

— Na, co si ciebś śnio, Herman? — pyta Samul.

— Oj, mnie się śnio, co ja widy przed sobą długi drabiny i sobi powi, że drabiny tak: ty chce kawatek gęsi, ja chce ty, skądka kawatek. My teraz nie będziemy się do gęsi, ale połozymy si spać, a kto będzie miał najładniejszego sen, ten jutro dostanie cały gęś. Naszajtr obaj ze siebie śnią, doś wczesnie.

— Mnie się śnio, że ja widy, jak ty idiesz do nieba przez te drabiny i że si zabirasz do taki dobry jedziny, to sobi pomissilam, co ty już nie chcesz jeść taki prosty gęsi i w noć wstąpiem i zjadłem ją sam.

— Proszę pana — dżanego pan dżad kolede w twarz?

— Bo miś, proszę pana sądzę, ręka świędzala.

— No dobre, a drugi raz?

— Bo mi go żal było...

— Jak to? Węć da tego uderzyłeś go pan drugi raz?

— Tak panie sądzę, bo wyglądał jak jakos jednostronnie.

NADESZANE.

za które Redakcyja nie bierze odpowiedzialności.

Dr Władysław Murczyński

b. sekundary Szpitala św. Łazarza

ordynuje w chorobach wewnętrznych od g. 3 do 4 popołudniu.

Siena 7. Telefon 617.

Koniecznosciana przez o. k. Namieślnictwa

Biuro i Szkoła pisania i powielania na maszynch

w Krakowie, przy ul. Konecznej L. 4.

KRÓL POWIETRZA.

6 Powieść z najbliższej przyszłości

przez Ludwika Szczepańskiego i Józefa Bączkowskiego.

(Ciąg dalszy).

Inżynier Silnicki podszedł ku nim w towarzysztwie Kruskich i wsiadłszy troim owymy, jaką mu oszarni na widok jego zgotowali, poraż z wielką prostotą i akromionia Homozymy im zasady konstruowały. Nie wjawiał jednak wszystkich szczegółów wynalazku, a na zapytania Kreuzmanna dawał wymyślające odpowiedzi:

— Statek waży 2.500 kg., a udźwignąć może 500 do 1.000 kilogramów. Chyżność lotu przy spokojnym powietrzu dosięga do 100 km. na godzinę, a z pomysłowym wiatrem może być jeszcze znaczenie większa. Aeromobil ten, dzięki sprawności swych maszyn może oprzeć się nawet silnemu wiatrowi; czy zdołały atawid oprzeć haraganowi? o tam oczywiście powątpiewał należy; ale aeromobil mój ma możność zawiesz za pomocą odpowiedniego warietasa się w górę wydobyc się za sfery bursy. Statek wnosł się dzięki wiotrowaniu obu kół wiatrakowych, które mają po 13 metrów średnicy; wprowadzają je

w ruch dwa małe elektromotory, które prad elektryczny czerpią z akumulatorów.

Z akumulatorów? — przerwał prof. Kreuzmann. — Chyba pan ma jakies specjalne akumulatory o nadzwyczaj małej wadze? Wszakże potrzebuje pan, jak sądzę, co najmniej 120 koni sily do wprowadzenia kół w ruch?

Inżynier Silnicki uśmiechnął się: — Profesor ma zupełną rację, posładam własnego systemu akumulatory, które są wprawdzie w porównaniu z obecnie używanymi bardzo lekkie, niemniej jednak tworzą największą część ciężaru mojego aparatu. Naładowane elektrycznie, dają one możność utrzymywania kół w ruchu wirującym przez 4 do 6 godzin tylko; mogą jednak, dzięki pewnemu wynalazkowi, który na razie pominię milczewem, uzupełniać ładunek elektryczny akumulatorów bez potrzeby ładowania.

— Elektryczność bez druta? zapytał zdumiony Kreuzmann.

— O nie, odpowiedział Silnicki, ale darcie panowia, że przed opatentowaniem tego sposobu nie będę się nad tem rozwodził. Powiem tylko, że dzisiaj tu termino-elektryczność, do wytwarzania której wystarczą promienie słoneczne. Zresztą nie myślcie panowie, że uniósł się w powietrze muszę zżywać tak wiele sily elektrycznej. Trudny jest tylko sam

w siat, albowiem przy wieloletni muszę kołom nadać największą możliwą ilość obrotów, aby statek podźwignął; następnie jednak utrzymuje się on w powietrzu nietylko dzięki działaniu kół, ale także dzięki działaniu tych piaszczyzn pochyłych, rozpiętych pod kołami a tworzących zarazem rodzaj spadochronu. Im chyżej statek porusza się w linii horyzontalnej, tem łatwiej oczywicie utrzymuje się w powietrzu, i plynie ruchem falistym, jak to panowie zapewne obserwowaliście podczas mego wlotu nad Berlinem.

Do poruszenia statku w linii horyzontalnej służą te dwie śruby, umieszczone z obydwóch końców aparatu. Śruby te o pięćmetrowej średnicy wprowadzają w ruch benzynowy motor turbinowy o sile 150 koni, który może nadać śrubom 400 obrotów na minutę. Cały aparat jest 32 metry długi, koła wiatrakowe mają, jak wspominałem, po 13 metrów średnicy. Jak panowie widzieli, jest to drabing nośny takiego kolosa, jakim jest balon naszego Zeppelina, który leży 130 metrów długości i którym można manewrować tylko przy zupełnie spokojnym powietrzu i który preto nie ma najmniejszej praktycznej wartości.

— Dlaczego używa pan akumulatory elektrycznych do pędzenia kół wiatrakowych, zaś benzynowego motoru do obracania śrub — a nie na odwrót?

— Koła wiatrakowe utrzymują statek w powietrzu, potrzebując więc do ich popędu maszyn, których nigdy nie a wiodła, taką są akumulatory, gdyż natomiast benzynowy motor nie rzadko odmawia posłuszeństwa.

— Jak zdołasz pan utrzymać równowagę w powietrzu zwłaszcza, jeśli nagle z boku silny prad wiatru odwróci statek?

— Utrzymanie równowagi istotnie najwięcej sprawi wciąż kłopotu wynalazcom jak Farman, Delagrang, Santos Dumont i wogóle konstruktorom aeroplano. Przy moim śrubowem, w którym główny ciężar umieszczony bardzo nisko, trudność ta prawie nie istnieje. Zresztą, za pomocą wstrzymywania lub zwiększania obrotu kół wiatrakowych, mogę w danym wypadku przywrócić równowagę.

I długo jeszcze inżynier Silnicki tłumaczył zebranym szczegóły konstrukcyi swego aeromobilu.

— Czy zamierza pan statek oddać państwu na cele wojskowe? O bynajmniej. Ten nowy środek komunikacyi powinien służyć celom krotkiej, a nie wojny.

(Dalszy ciąg nastąpi).

Grzebień, grzebyki, szpilki, szczotki, szczoteczki do włosów, sukni i zębów
Perfumy, wody toaletowe do ust i pielęgnowania włosów
Mydła, pudry, lusterka i t. d.
poleca po możliwie niskich cenach

W. SZCZEPAŃSKI
i J. BĄCZKOWSKI
Kraków, GRODZKA 2.

